

effektivisere ligningen på nationalt plan ved at åbne mulighed for, at der automatisk eller efter anmodning fra de nationale myndigheder tilføres disse oplysninger af betydning for ligningen fra et eller flere af medlemslandenes skattemyndigheder.

Efter direktivets *artikel 2* kan en medlemsstats kompetente myndighed ved behandlingen af enkeltsager anmode en anden medlemsstats kompetente myndighed om alle oplysninger, der kan have betydning for korrekt ansættelse af indkomst- og formueskat. Det er dog en betingelse for, at den stat, til hvem anmodningen er rettet, er *pligtig* til at udlevere de begærede oplysninger, at den stat, der begærer oplysningerne, har udtømt sine egen sædvanlige oplysningsmuligheder, som den efter omstændighederne kunne have udnyttet for at fremskaffe de ønskede oplysninger uden risiko for ikke at opnå det tilstræbte resultat.

Ifølge *artikel 3* åbner direktivet mulighed for, at medlemslandene efter en konsultationsprocedure, der er nærmere beskrevet i *artikel 9*, etablerer en automatisk udveksling af oplysninger af betydning for ligningen i de enkelte medlemslande. Bestemmelsen sigter primært til udveksling af oplysninger på et bredere grundlag, f. eks. udveksling af løn- og renteoplysninger.

Direktivets *artikel 4* indeholder en fortegnelse over tilfælde, hvor en medlemsstats kompetente myndighed *uden forudgående anmodning* herom skal meddele en anden medlemsstats kompetente myndighed oplysninger til brug for korrekt ansættelse af indkomst- og formueskat i enkeltsager i det andet medlemsland.

Fortegnelsen er ikke udtømmende, men den kan udvides i overensstemmelse med den konsultationsprocedure, der er beskrevet i *artikel 9*.

I *artikel 4* er nævnt 5 situationer, hvor uopfordret udveksling af oplysninger skal finde sted.

Sammenfattende kan det siges, at en sådan udveksling af oplysninger skal ske, når der foreligger formodning om, at en skattepligtig – fysisk eller juridisk – person med tilknytning til flere medlemsstater er unormalt lavt beskattet i en anden medlemsstat, eller når en skattepligtig i en medlemsstat opnår en skattnedsættelse eller -fritagelse, der skulle medføre øget beskatning i en anden medlemsstat.

Uopfordret udveksling af oplysninger skal også finde sted, når forretningsforbindelse mellem en skattepligtig i en medlemsstat og en skattepligtig i en anden medlemsstat, afviklet gennem fast driftssted, vil kunne indebære, at der opnås en skattebesparelse i en af medlemsstaterne eller i dem begge.

Endvidere skal uopfordret udveksling af oplysninger ske, når en medlemsstats skattemyndigheder har grund til at formode, at der er tale om en skattebesparelse som følge af fiktive interne overførsler af overskud inden for grupper af virksomheder.

Ifølge *artikel 5* skal den medlemsstat, der er anmodet om at fremskaffe oplysninger, søge disse fremskaffet og videregivet så hurtigt som muligt. Støder fremskaffelsen af oplysninger mod forhindringer, eller afvises anmodningen af medlemsstaten, skal der omgående ske meddelelse herom til den medlemsstat, der har begæret oplysninger, med oplysning om forhindringens art eller årsagen til afvisningen.

Efter *artikel 6* åbnes der mulighed for, at repræsentanter for medlemsstaternes kompetente myndigheder – efter den i *artikel 9* beskrevne konsultationsprocedure – tager ophold i andre medlemslande med henblik på fremskaffelse af oplysninger til brug for korrekt ansættelse af indkomst- og formueskat i repræsentanternes stat.

Ifølge *artikel 7* påhviler det en medlemsstat at hemmeligholde oplysninger, der er indhentet fra en anden medlemsstat på samme måde som staten hemmeligholder oplysninger, der er tilvejebragt i henhold til statens egen lovgivning. Oplysningerne må under alle omstændigheder kun stilles til rådighed for personer, som er direkte beskæftiget med skatteligningen eller den administrative kontrol hermed.

Oplysningerne må dog i skattesager benyttes ved en retslig procedure, men kun således at personer, der er direkte impliceret i en sådan procedure, får adgang til oplysningerne. Oplysningerne kan dog refereres under åbne retsmøder eller i domme, såfremt det land, der har afgivet oplysningerne, ikke modsætter sig dette.

Et medlemsland er dog ikke forpligtet til at afgive oplysninger til et andet medlemsland, såfremt det land, der modtager oplysningerne, ikke forpligter sig til at overholde de grænser for tavshedspligt, der er gældende i det land, der afgiver oplysningerne.

Ifølge *artikel 8* er ingen medlemsstat forpligtet til at foretage undersøgelser eller videregive oplysninger, såfremt staten ikke i henhold til egen lovgivning eller administrativ praksis er istand til at fremskaffe sådanne oplysninger til egne formål.

Videregivelse af oplysninger kan endvidere nægtes i tilfælde, hvor oplysningerne vil indebære udbredelse af en erhvervsmæssig, industriel eller faglig hemmelighed eller en kommerciel fremstillingsmetode eller i tilfælde, hvor en udbredelse af en oplysning vil stride mod almene interesser.